

vilde være fortvivlet, dersom det var sandt, ligesaa sandt som det Andet, som den høitærede Indenrigsminister med Ret gjorde gjældende imod nærværende Lov, at der ikke kan være nogen authentiff. Forklaring af Grundloven, der kan ikke være nogen authentiff Forklaring, ligesaa lidt ved en ny Lov, som ved en Dom. Vel meente den høitærede Indenrigsminister, at det nok kunde være ved en Dom; men det mener jeg vilde da være en Inconsequent; jeg mener, vi maae sige, at der gives ikke under vor Forsamling nogen authentiff Lovfortolkning, og derfor kommer det an paa, om Retten, som dommer, vil tiltage sig Ret til at fortolke Loven paa dens egen Fare, ligesaa dan som jo en lovgivende Myndighed kan det, men aabenbar til ingen Nytte, da den nye Lov hverken kan gjøre Grundlovens Ord klarere, end de ere, eller skaffe sine egne Ord mere Gyldighed, end Grundlovens Ord have, saa at, kan eller vil man ikke havde Lovens Ord, som de lyde, havde dem mod al vilkaarlig Fortolkning, da er al Sikkerhed umulig. Jeg veed det nu meget godt, at en Lov i den Retning, en Lov, som skulde paa eengang sætte Stopper til, hvad der jo er blevet som en hævdet Ret, fremfor Alt for den høieste Domstol ikke at binde sig ved Ordene i en Lov, enten andre Love eller Grundloven, men at følge, hvad de kalde deres faste urokkelige Rets-Grundsætninger, og anvende dem med den Klarhed, som de paastaae at være i Besiddelse af, derfor kan jeg ikke sige, at jeg enten havde ventet eller venter, at der skal komme en saadan Lov i Henseende til Ansvar, men jeg skal kun bemærke, at naar man vil prøve paa at give en saadan, da maa man dog forudsætte, som jo ogsaa den ærede Forslagsstiller erklærede, at han forudsatte, at tydelige Ord i Grundloven og tydelige Ord i enhver Lov maae være sikre paa at blive fulgte af enhver Ret, men det er vist, at saa maatte man ikke gjøre, som det er skeet i denne Lov, nemlig selv at erklære det for en Nødvendighed at indrømme Noget, der ikke indrømmedes ved Grundloven; thi da Grundloven ikke gjør nogen Undtagelse for den Ansvarlighed, som et Ministerium skal have for alle de Udgifter, de gjøre, at de have Hjemmel i Finantsloven, saa maa

man naturligvis ikke, naar man vil indskærpe, at det skal følges og gjælde som ufravigelig Lov, indrømme, at der kan gives Tilfælde, hvori Ministrene skulde være angerløse, uagtet de gjorde Udgifter ingen Hjemmel havde i Finantsloven, thi i alle optænkkelige Tilfælde kunde og skulde jo Ministrene, her saavelsom i England, nøies med den Estergivenhed fra Repræsentationen, som de af dens Billighed turde vente.

Scherning: Jeg troer, vi skyde den ærede Forslagsstiller en særdeles Tak, fordi han har indbragt dette Forslag, og endnu mere for den Maade, hvorpaa han har indbragt det. Jeg troer, det er en urigtig Opfattelse af den ærede Minister, at vise Forslaget tilbage, idet han kalder det en Leilighedslov, thi derved, at Tidsbegivenhederne have givet Anledning, Leilighed, til at give en Lov, bliver den i sig selv ingen Leilighedslov. Jeg hørte nok, den ærede Minister meente, at Loven ogsaa i andre Retninger bar Præg af at være en Leilighedslov, men jeg maa oprigtigt tilstaae, at jeg syntes ikke, han godtgjorde dette; det skulle vi imidlertid komme nærmere til at omtale. Den ærede Forslagsstiller og jeg have altid her i Thinget været enige om een vigtig Sætning, Finantsloven vedkommende, og Thinget har i det Hele taget givet sit Bifald til denne Sætning; det er nemlig den, at Ingen udenfor Rigsdagen var berettiget til at afgjøre, om Penge, som vare brugte udover Finantsloven, vare brugte med Rette eller ei, og naar altsaa Thinget havde erklæret, at de ikke vare brugte med Rette, saa kunde intet andet Institut i Verden i den Henseende tiltage sig den Ret at modsiges os, thi, dersom noget andet Institut, nogensomhelst Domstol, kunde blande sig deri, saa hørte Bevillingsmyndigheden op at ligge hos Rigsdagen, saa bestod § 52 i Grundloven ikke. Det var denne Betragtning, som bragte os To til i den Sag, hvortil der er sigtet, og som blandt Andet har givet Anledning til Indbringelsen af det foreliggende Forslag, at gaae ganske forskjellige Veie. Den ærede Rigsdagsmand søgte saa tydeligt som muligt at bringe saa